

Sygn. akt V CSK 533/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. G.

przeciwko M. S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) odmawia zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 maja 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanej M. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 września 2017 r., którym uznana została za bezskuteczną w stosunku do powoda K. G. umowa darowizny z dnia 24 sierpnia 2015 r. - spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w W., zawarta między M. G. a pozwaną M. S., w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej powodowi wobec dłużniczki M. G., wynikającej z prawomocnego postanowienia sądowego. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonane przez Sąd pierwszej instancji, przyjmując za podstawę prawną rozstrzygnięcia art. 527 i nast. k.c. i wskazał w uzasadnieniu, że nie znalazł żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 oraz art. 316 § 1, a także art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. odnośnie do pominięcia części materiału zebranego w postępowaniu i braku wyczerpujących ustaleń. Naruszenie prawa materialnego dotyczy błędnej wykładni oraz niewłaściwego zastosowania art. 527 - 534 k.c. przez orzeczenie zgodnie z roszczeniami pozwu oraz oddaleniem apelacji. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powoda wniosł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W części uzasadnienia skargi, którą z trudnością można zakwalifikować jako wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) pełnomocnik

pozwanej wskazał na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), polegającą na tym, że w toku postępowania apelacyjnego i podejmowania czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu. Z kolei, w akapicie końcowym uzasadnienia zawarte zostało (bez odwołania się do odpowiedniego przepisu k.p.c.) pytanie o to, „czy w świetle dyspozycji przepisów o skardze pauliańskiej zostały spełnione wszystkie kumulatywnie wymagane przesłanki oraz, czy w świetle tych okoliczności można pominąć prawo podmiotowe, pomimo jego ewidentnego zaistnienia i możliwości zastosowania dyspozycji stosownych przepisów części ogólnej prawa materialnego”.

Odnosnie do postawionego pytania (zagadnienia prawnego?) tylko autor zapewne rozumie, o co mu chodzi i jakie prawo podmiotowe miałyby być pominięte. Podchodząc do istoty, to ze względu na sposób i treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania uznać należy, że skarga kasacyjna wniesiona w sprawie znajduje się na granicy odrzucenia (art. 398⁶ § 1 i 3 k.p.c.). Nie chodzi bowiem o to, żeby określony fragment tekstu pisma procesowego nazwać wnioskiem, o którym stanowi art. 398⁴ § 2 k.p.c. (...„skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie”), tylko o to, aby był to rzeczywisty wniosek oparty o co najmniej jedną z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i wyczerpująco uzasadniony, poza uzasadnieniem podstaw kasacyjnych. Sąd Najwyższy na etapie decydowania o przyjęciu skargi do rozpoznania (tzw. przedsąd) nie rozpatruje w ogóle meritum skargi, gdyż to się odbywa dopiero we właściwym postępowaniu wywołanym skargą przyjętą do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie od dawna jest utrwalone stanowisko odnośnie do tego, co ma zawierać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jakie argumenty odnoszą się do przekonania o potrzebie rozważenia istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), gdyż chyba to miał na uwadze pełnomocnik pozwanej, a jakie, gdy uważa się, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Niestety, autor skargi nie zauważył ani odnośnego orzecznictwa, ani piśmiennictwa i dlatego wniosku o przyjęcie skargi, poza pewną supozycją, w ogóle nie uzasadnił; zwraca na to uwagę pełnomocnik powoda w odpowiedzi na skargę.

Z tego względu na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania. Odmowa zasądzenia kosztów stronie powodowej od pozwanej wynika z braku wniosku w odpowiedzi na skargę kasacyjną o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania.

a
jw